

[Statsministeren.]

medlem, at det måtte være rigtigt at kalde en mand for ja-siger, når han sagde ja i spørgsmål, hvor mange mente at der burde have været sagt nej. Dette er — synes jeg — at gå uden om sagen. Derfor er jeg i og for sig også tilfreds med det ærede medlems svar, idet jeg mener at kunne fastslå, at tilfældet er det, at udenrigsministeren har sagt ja til en politik, som havde et altovervejende flertal her på rigsdagen bag sig, og det må være det, der er afgørende for en parlamentarisk ansvarlig udenrigsminister.

Det ærede medlem hr. Viggo Starckes taler i dag og forleden må jeg i virkeligheden opfatte som en eneste kompliment til regeringens politik — og dette takker jeg for. Jeg vil gerne henvise interesserede til at læse de tidligere taler, det ærede medlem har holdt her i tinget, og drage den fornødne sammenligning. Man kan i de sidste to taler ligefrem mærke, hvorledes det ærede medlem savner visse rationeringer, også sukkeret og kaffen. Man kan vel næsten sige det sådan, at mens kaffe for de fleste mennesker synes at være en stimulans, har man indtryk af, at for det ærede medlem var kafferationeringen en langt større stimulans.

Derfra går det ærede medlem over til at tale om jordspørgsmålet — fuld grundskyld. Jeg må måske i denne forbindelse først sige, at for mig — og vel for alle andre, der skal betale grundskat — er det ganske ligegyldigt, om der er tale om kapitalværdi eller egentlig jordværdi; der er i denne forbindelse simpelthen tale om et beskatningsgrundlag. Derfor kan jeg ikke lade være med at bede det ærede medlem foretage et tankeeksperiment og gå tilbage til det helt primitive samfund.

I det helt primitive samfund, hvor menneskene endnu boede i jordhytter med lidt rafter og græstørv til tag, var jordværdien det egentlige og det altovervejende. Siden da er jorden i forhold til andre værdier i samfundet blevet en stadigt og meget stærkt aftagende faktor. Det ærede medlem taler om jorden som den nødvendige forudsætning for alt liv, og heri er jeg naturligvis ganske enig. Jord er en lige så nødvendig forudsætning, som arbejde og — i nutidens samfund — kapital er. Jeg tror, at f. eks. alle landmænd vil være enige med mig i, at deres jordtilliggende i meget høj grad er kapital

i dag. Det, vi kalder jord, er nemlig resultatet af danske bønders hårde arbejde og kapitalindsats gennem århundreder, og derfor er begrebet jord i dag fuldstændig uegnet som eneste beskatningsgrundlag. Den såkaldte fulde grundskyld er ikke længere tilstrækkelig, og det erkendte det ærede medlem jo også, da han talte om årene — var det ikke 1880 og 1919; men i dag skriver vi altså 1952, og der er sket en udvikling i disse 30—35 år. Retsforbundet har ikke noget ansvar for denne udvikling — sagde det ærede medlem. Og det er rigtigt, men det ændrer bare ikke den kendsgerning, at i disse år er der sket en udvikling, som gør, at grundskyld ikke kan være andet end en detail — lad mig sige: en meget væsentlig detail — i det samlede beskatningsgrundlag.

Jeg har ønsket at gøre disse bemærkninger til det ærede medlem, for at der ikke skulle være nogen misforståelse angående mit synspunkt overfor den grundskyldstale, som det ærede medlem har holdt i dag.

Udenrigsministeren (*Ole Bjørn Kraft*):

Det ærede medlem hr. H. C. Hansen rejste spørgsmålet om afslutningen af en ny handelsaftale med Sovjetunionen. I den anledning vil jeg gerne oplyse, at den gældende betalingsaftale også indeholder de generelle bestemmelser, som er nødvendige for det løbende handelssamkvem mellem de to lande. Efter at de i sin tid aftalte varelister er udløbet, har man på dette grundlag, såvel fra dansk som fra sovjetrussisk side, foretrukket at lade handelen foregå i form af faste aftaler om større konkrete ydelser og modydelser, der dækker over konkrete forretninger. Det seneste eksempel herpå var de danske leverancer af smør og svinekød til en værdi af 46,7 mill. kr. mod sovjetrussiske leverancer af korn og olie-kager til en værdi af 51,3 mill. kr. Man er derfor fra myndighedernes side indstillet på at gå videre ad en vej, der synes bedre egnet til at tjene begge landes interesser under bestræbelserne for at forøge samhandelen end de lange specificerede kontingentlister, som erfaringsmæssigt ikke har kunnet afpasses efter begge landes faktiske behov i den efterfølgende kontraktperiode, aftaler, som ikke — i modsætning til den nuværende ordning — indeholder salgseller købstilsagn.

Forsåvidt det ærede medlem hr. H. C.